

Горски погледна към детската площадка и в главата му изникна позабравена картина. Как веднъж се сбиха с Морски като момчета. Не си спомняше точната причина, но Морски беше направил или казал нещо изключително нахално, та иначе кроткият Горски отиде и му заби такъв тупаник, че Морски се просна на земята. Горски си мислеше, че това е всичко, проблемът е решен и всичко е свършило, обаче не след дълго Морски се надигна, нахвърли му се и боят почна. Удряха се един друг жестоко, но нито един от двамата не изглеждаше като да е по-силен, никой не взимаше превес. И понеже нито единият, нито другият имаше намерение да се откаже, изглеждаше, че битката може да се проточи безкрайно дълго. Момчетата се насъбраха в кръг около тях и нещо викаха, окуражаваха ги, радваха се, момчетата пищаха и се опитваха да придумат някой да ги разтърве. Горски отдавна беше забравил болката от ударите, но много добре помнеше един момент от това счепкване. Моментът, когато съзнанието му се изчисти и стана бял лист хартия, може би дори прозрачен лист хартия. Без никаква емоция или мисъл. Усети се някак си като мараонец. Знаеше, че може да бяга, докато трябва. Ще поддържа темпото и няма да спре. Болката от поетите удари изчезна, съзнанието му стана просто наблюдател и ако имаше нещо, което премина през главата му, то сигурно може да се опише като: „ето това е последното, най-новото, което ми се случва – наблюдавам себе си как се бия – всичко останало сега е минало.“

Именно в този момент някъде Морски се отказа. Всъщност две от по-големите момчета вече държаха ръцете им отзад на гърбовете, така че за пред другите нямаше победител, но Горски знаеше, че е надвил.

Морски знаеше същото, макар и да не беше наяно с какво точно го победи Горски. Двамата се гледаха задъхано и не – вече не бяха приятели.

Оттогава насетне, винаги, когато се сетеше за тази случка Горски си казваше – „ето, да – това е последното, което ми се случва.“

Винаги можеше да се върне в тоя момент и той винаги ставаше най-новото изживяване. Обикновено се радваше на спомена, черпеше някакви сила от него.

Сега за първи път се замисли, че ако не беше достигнал до тоя момент тогава, Морски вероятно нямаше сега да продължава да се опитва всячески да го съсипе.

- Може ли да отидете да пушите на друго място – това е детска площадка - чу гласа на една майка.

- Да, да. Разбира се. Извинете – каза Горски и се отдалечи бързо, като преди това улови с поглед зеленото в очите на жената.